

Hegyi Botos Attila
Mennyboltok karcolatai

Folyóparton, mezítláb

Állunk a szeptemberkéek folyóparton. A délelőtt csillogva nyaldossa a partokat. Önkéntelenül eszembe jut, valamit rajzolni kellene a homokba, a vékonyka, csalogató hullámsávba, ahol annyira simává tömörödnek a szürke szemcsék, akár a pala.

Több gyermek odarohan. Olyan szép! Majd egyikük homlokára csap: de hát jön egy újabb hajó, s elmossa a hullám!

Visszanevetek. Nem érti.

Ő azért nekiáll gátat építeni. Társai csatlakoznak. Emelkedik a torlasz.

Egy kislány rajzolni kezd: lemásolja az egyik növényi mintát. Ügyes.

Aztán jön a hajó. Természetesen visz magával mindent: a gátat, a hattyút, a tengericsikót, a tendrillonokat.

A gyerekek izgatottan futkosnak.

Újra nevetek. Ők is, ha nem is ugyanúgy:

annál komolyabbak. Igazán kerek ez a délelőtt.

Írjátok, hagyjátok félbe, akár töröljétek,

ég ez, ég! – kedves apróságok szárnyverése:

sugarak, sugarak.

Rózsamárvány

Szeret. Már csak így,
minden további nélkül.

Ez az ő gyerkőcformán
karcolt póre teste.

Körül az ő szökkenő vére,
az ő vérenek kertjei.

Fal csipkerózsája fölé hajol.

Minek a fala? Annyi mindené –
bárhogy is, neki csak

illatozó rózsa

s a rózsának ő.

Tükröket borzoló ujjak

szellője, futó mosoly,

szirmahullató

bíbor, páratlan

színekkel felragyogó,

személyes rajz.

Meztelen ég,
hajnali márvány.
Angyali érintők,
metszetek, vonalak
megismételhetetlen,
örök finomságai.

Amikor leáldozik

Idehallatszik
minden. A tölgykoronán
elülő szél. A kövirigó
karmainak kopogása
a templom lépcsőkövein.
Bíborok szitakötő-percegése,
érő dinnyék, kövek recsenése.
A lehuny nap sugarainak
cirpelése a szőlőtő
gyökerében. Nyelvek,
szavak, suttogások.
A szíve felett dobogó föld.
Az ő földje hangjai.

Zugliget, július

Kámforozó –
cikázva villámló tűk.
Felszakadó cédrusfüggönyök,
égpillér ciprusok.
Rogyadozó citrusfelhők,
csillámló jázmin-, tajtékszó
loncfolyók. Járdák fölvert
mirtusz- s narancslombja,
párálló levendulaszegélye;
citrom s bíbor kaktuszkelyhek,
ágyás-sóhaj liliomok.
Tücsökpírregés, villamos kabócák,
tölgylelő alkonyok szarvasbogárzúgása –
csillagzó csalit, szentjánosok.
Kék légivadászok hajnalkeringője
vibráló tükrökön, rezzenő palkaszálakon.
Aranyhalak ércsárgája, érskarlátja,
porcféhérje; úszók áttetsző fátyla
leült iszapszemcséken villózó
borostyánokon. Mozdulatlan lebegő

szívforma levelek. Gyöngyöző percek,
gyermekhalászok szökőkútja,
kiragadott idők felfénylő kávéja,
érintetlen gördülő harmatsor.
Úgy nyiladozol törékenységedben itt,
ahogy annyi ezer éve. Szívem, énekem.
Leheletrajzú egem, ábrándkéek napom.
Villanásra félrehajtott papiruszliget,
csepp, ingó napbárka, sáskosár.
Tisztásom, életem –
égre gyúlt lótuksom.

Határfolyó

Sokan jártak hol itt,
hol ott felbukkanó
kanyarulatánál.
Erre-arra szomjasak.
Ittak, merítettek
innen, onnan,
mennyi szomjuk s
figyelmük hossza volt.
Adtak, vettek. Belenéztek.
Láttak, amit láttak.
Hittek, amit tettek.
Gyökerek, nyakak,
cserépkorsók, lábak.
Egész testek. Árvák,
rajok, csordák. Állt el
benne lélegzet mennyei
örömben, örvénylő
fájdalmak között is. Mindjük
arca ott lebeg a vízben,
amely a forrást a tengerhez
köti. Ahogy ennek a csillogó,
párás reggelnek merített
pár sorában, mely ringva elhalad
a holtág mellett, aztán föl,
át a mézelő töltésgáton –
szeme föltelik éggel,
ahogy virágai ágyát
csöndben megöntözi.